குறள்நெறி

-குறள்நெறி ஓங்கின் குடியரசு ஓங்கும்-

மின்னிதழ்:58 சித்திரை-3--தி.பி.2054 ஏப்பிரல்-16-பொ.ஆ.2023

நிறுவுநர்: செந்தமிழ்மாமணி சி.இலக்குவனார்

தைத் திங்கள் முதல் நாளே தமிழ்ப் புத்தாண்டு

முரசொலி

உண்மைத் தமிழர் உணர்ந்தே தீர்வர்!

தைத் திங்கள் முதல் நாளே தமிழ்ப் புத்தாண்டு

தமிழ்ப் புத்தாண்டு பற்றிய கலைஞர் கடிதம், முரசொலி 22-ஏப்ரல்-2012

உடன்பிறப்பே,

பேரவையில் நியாயமான பிரச்சினைகளை எழுப்புவதற்கும், அவதூறுகளையும், ஆதார மற்ற குற்றச்சாட்டுகளையும் சொல்லும்போது உரிய பதில் அளிப்பதற்கும் பேரவைத் தலைவரோ, ஆளுங்கட்சியோ வாய்ப்பு அளிக்காத நிலையில், ஏற்கனவே திட்ட மிட்டபடி, அ.தி.மு.க.வின் தோழமைக் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒருவரைப் பேசுமாறு பேரவைத் தலைவரே 19-4-2012 அன்று அழைக்கிறார். உடனே அவர் எழுந்து, அரசைப் புகழோ புகழ் என்று புகழ்ந்து பேச, அதைத் தொடர்ந்து முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா எழுந்து, ஒரு நீண்ட அறிக்கையினைப் படித்ததோடு, அதனைச் செய்தியாளர் களுக்கும் அளித்துள்ளார்கள். அந்த நீண்ட அறிக்கை முழுவதும் தைத் திங்கள் முதல் நாளே தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்பதற்கு நான் அடுக்கடுக்கான ஆதாரங்களோடு எழுதிய தற்கும், ஜெயலலிதா தெரி வித்த பதில்கள் எல்லாம் எவ்வளவு தவறானவை என்பதை நிரூபித்து எழுதியதற்கும் விளக்கம் என்ற பெயரால் எழுதிப் படித்த “சமாளிப்புகள்” தானே தவிர அடிப்படையில் அவற்றில் எதுவும் உண்மை இல்லை.

அரசு விழாவில் ஜெயலலிதா பேசும்போது, தமிழ் மொழியை உலகம் முழுவதும் பரப்பு வதற்காக அ.தி.மு.க. ஆட்சிக் காலத்தில் இரண்டு உலகத் தமிழ் மாநாடுகளை நடத்தி னோம் என்று சொன்னதால், தி.மு. கழக ஆட்சிக் காலத்திலும் இரண்டு உலகத் தமிழ் மாநாடுகளை நடத்தினோமே, அதுமட்டும் தமிழ் மொழியை உலகம் முழுவதும் பரப்புவதற் காக அல்லவா? என்று கேட்டிருந்தேன். அதற்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லத் தெரியாத ஜெயலலிதா, கோவையில் நடைபெற்ற மாநாடு கருணாநிதியின் சுய விளம்பரத்திற்காக நடத்தப்பட்ட “தன்னல தம்பட்ட மாநாடு” என்றும் பேரவையிலே கூறியிருக்கிறார்.

பொதுவாக பேரவையில் 110வது விதியின் கீழ் அறிக்கை படிக்கும்போதும், யாரோ ஒரு உறுப்பினர் ஒரு ஐயத்தை எழுப்பி அதற்குப் பதில் அளிக்கின்ற போதும் குற்றச்சாட்டுகள் இருக்கக் கூடாது என்பது மரபு. மரபுக்கும், அ.தி.மு.க. அரசுக்கும் என்ன சம்மந்தம் என்று கேட்கிறீர்களா? அவர்களுக்கு மரபாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது? இருந்தாலும் முதல் அமைச்சர், பேரவையிலேயே படித்திருக்கிறாரே; நான் விளக்கம் தராமல் இருக்கலாமா? அம்மையார் ஜெயலலிதா நடத்திய தஞ்சை உலகத் தமிழ் மாநாட்டிலே பாடிய வாழ்த்துப் பாடலிலேயே ஜெயலலிதா பெயரை பல இடங்களிலே பாராட்டிக் குறிப்பிட்டே பாடப் பட்டது. ஆனால் கழக அரசு நடத்திய கோவை மாநாட்டில் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப் பா என்னால் எழுதப்பட்டதே தவிர, அந்தப் பாடலில் என்னைப் பற்றிய பாராட்டு எதுவுமே கிடையாது. தஞ்சையில் அம்மையார் ஜெயலலிதா நடத்திய மாநாட்டிற்காக வருகை தந்த இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர் கா. சிவத்தம்பி உட்பட பலர் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள அனுமதிக்கப்படவே இல்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் வெளிநாட்டுத் தமிழறிஞர்கள் எல்லாம் விரட்டப்பட்டார்கள் என்று ஏடுகளிலேயே அப்போது செய்தி வந்தது. ஆனால் கோவையில் கழக அரசு நடத்திய மாநாட்டிற்கு ஜார்ஜ் ஹார்ட், அஸ்கோ பர்போலா, வாசெக், கா. சிவத்தம்பி, உல்ரிக் நிக்லாத், கிரிகோரி ஜேம்ஸ், அலெக்சாண்டர் துதியான்கி, ஆண்ட்ரீஸ் கத்தோலியஸ், சீன நாட்டைச் சேர்ந்த கலையரசி, தாமஸ் லேஇல்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் வெளிநாட்டுத் தமிழறிஞர்கள் எல்லாம் விரட்டப்பட்டார்கள் என்று

ஏடுகளிலேயே அப்போது செய்தி வந்தது. ஆனால் கோவையில் கழக அரசு நடத்திய மாநாட்டிற்கு ஜார்ஜ் ஹார்ட், அஸ்கோ பர்போலா, வாசெக், கா. சிவத்தம்பி, உல்ரிக் நிக்லாத், கிரிகோரி ஜேம்ஸ், அலெக்சாண்டர் துதியான்கி, ஆண்ட்ரீஸ் கத்தோலி யஸ், சீன நாட்டைச் சேர்ந்த கலையரசி, தாமஸ் லேமன் ஆகிய வெளி நாட்டு அறிஞர்கள் எல்லாம் வருகை தந்து பாராட்டினார்கள். முன்வரிசையிலே அமர்ந்திருந்தார் கள். ஆனால் ஜெயலலிதா, முன் வரிசையிலே என் குடும்பத்தினரும், தி.மு.க.வைச் சேர்ந்த "தலை சிறந்த தமிழறிஞர்களும்" அமர்ந்திருந்ததாக கிண்டல் செய்துள்ளார். என்னுடைய குடும்பத்தினர் முன் வரிசையிலே அமர்வதே பழித்துப் பேசப்படக்கூடிய பாவகரமான ஒன்றா? தி.மு.க.வில் தமிழறிஞர்களே கிடையாதா? அ.தி.மு.க.விலே தான் தலை சிறந்த தமிழறிஞர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார் களா? என்னுடைய குடும்பத்தினர் முன் வரிசை யிலே அமரலாமா என்று கேட்கின்ற ஜெயலலிதா சட்டப்பேரவையிலே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி ஒன்றுக்கு தன் உடன்பிறவாச் சகோதரியை அழைத்து வந்து மரபுக்கு மாறாக துணை சபாநாயகர் அமர வேண்டிய இடத்திலே உட்கார வைத்தாரே, அது எந்த வகை யிலே சரியானது? ஜெயலலிதாவே பேரவைத் தலைவரின் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டாரே; அது எவ்வகை மரபு என்பதை ஜெயலலிதாதான் விளக்க வேண்டும்.

சென்னை பல்கலைக் கழக நூற்றாண்டு விழா மண்டபத்தில் பேசிய ஜெயலலிதா பௌர் ணமி எந்த நட்சத்திரத்தில் வருகிறதோ, அந்த நட்சத்திரத்தின் பெயர்தான் மாதத்தின் பெயராக அமைந்துள்ளது என்று கூறியதையொட்டி, சித்திரை, கார்த்திகை மாதங்களைத் தவிர மற்ற மாதங்கள் எல்லாம் நட்சத்திரங்களின் பெயர்களில் இல்லையே என்று நான் கேட்டிருந்தேன். அதற்கு பேரவையில் பதிலளித்த முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா, அந்தப் பெயர்கள் எல்லாம் திரிந்து மாதங்களாகி விட்டன என்று வழக்கம்போல சமாளிக்கப் பார்த்திருக்கிறார். உதாரணமாக விசாகம் என்பது வைகாசியாகவும் - அனுஷம் என்பது ஆனியாகவும் - பூராடம் என்பது ஆடியாகவும் - திருவோணம் என்பது ஆவணியாகவும் - மிருகசீர்ஷம் என்பது மார்கழியாகவும் - பூசம் என்பது தையாகவும் - மகம் என்பது மாசி மாதமாகவும் - உத்திரம் என்பது பங்குனியாகவும் வார்த்தைகள் திரிந்து விட்டதாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்.

தமிழறிஞர்கள் இந்த மேதா விலாச விளக்கத்தை ஏற்க முடிந்தால் சரி! சென்னப்பட்டி னம் சென்னை என்று மருவியதைப் போலத்தான் இந்தச் சொற்கள் எல்லாம் மாறிவிட்டன என்கிறார். நன்றாகவே காதில் பூ சுற்ற முயன்றிருக்கிறார்! நான் மேலும் கேட்கிறேன்; நட்சத்திரங்களின் பெயர்கள் எல்லாம் திரிந்துதான் மாதங்களின் பெயர்களாக உள்ளன என்று கூறும் ஜெயலலிதா அவர்களே, இந்தப் பெயர்கள் எல்லாம் திரிந்தன என்றால், நட்சத்திரங்களின் பெயர்களை மட்டும் ஏன் பழைய பெயரிலேயே உச்சரிக்கிறார்கள்? நட்சத்திரங்களின் பெயர்களும் அல்லவா திரிந்து வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்?

தொல்காப்பியர் "திங்கள் முன்வரின் இக்கே சாரியை" - இகர ஈற்று மாதப் பெயர்கள் (ஆனி, ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, மார்கழி, மாசி, பங்குனி) - "இக்கு" சாரியை பெறும் என்றும் "திங்களும் நாளும் முந்து கிளந்தன்ன" ஐகார ஈற்று மாதப் பெயர்கள் (சித்திரை, கார்த்திகை, தை) முன் சொன்னவாறு இக்கு சாரியை பெறும் என்றும் கூறியுள்ளாரே, அப்படியென் றால் இந்தப் பெயர்கள் எல்லாம் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே திரிந்து விட்டன என்று ஜெயலலிதா சொல்கிறாரா? அதுபோலவே சங்க இலக்கியங்களில் எல்லாம் மாதப் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனவே, அப்படியென்றால் சங்க இலக்கியங்களுக்கு முன்பாகவே ஜெயலலிதா சொல்வதைப்போல நட்சத்திரங்களின் பெயர்கள் எல்லாம் இத்தகைய மாதப் பெயர்களாக திரிந்து விட்டனவா?

ஐந்தாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலரிலே சிறுவை நச்சினார்க்கினியன் எழுதிய ஒரு கட்டுரையை அம்மையார் ஜெயலலிதா மேற்கோள் காட்டிப் பேசியிருந்த காரணத்தால், அதே கட்டுரையின் முதல் பகுதியில், அதே சிறுவை நச்சினார்க்கினியன் தை மாதம் பற்றி எழுதியதை அப்படியே வரி பிறழாமல் குறிப்பாக "நாம் தைத் திங்களையே ஆண்டின் முதல் திங்களாய்க் கணக்கெடுத்துச் செயற்படுத்து வோம்" என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார் என்று நான் பதிலாகத் தந்திருந்தேன். தற்போது அம்மையார் முன் பக்கத்தில் சிறுவை நச்சினார்க்கினியன் என்று தெரிவித்துள்ள கருத்தைப் பற்றி தான் எதுவும் சொல்லவில்லை என்று அப்படியே புறமுதுகிட்டுள்ளார். நச்சினார்க்கினியன் பற்றி நூற்றாண்டு விழா மண்டபத்திலே முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா குறிப்பிட்டாரா இல்லையா? அதே நச்சினார்க் கினியன் தைத் திங்களையே ஆண்டின் முதல் திங்களாகச் செயல்படுத்தலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறாரா இல்லையா? அதைத் தான் தி.மு. கழக அரசு, தமிழறிஞர்கள் சொன்னதையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு சட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறோம் என்று கூறியதே தவிர தானாக இட்டுக்கட்டி எதையும் செய்துவிடவில்லை.

"வாழ்வியற் களஞ்சியம்" என்ற நூலில் "தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்" என்றுதான் குறிப் பிடப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, "தை பிறந்தால் புத்தாண்டு பிறக்கும்" என்று குறிப்பிடப்பட வில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார் ஜெயலலிதா! என்ன செய்வது? ஜெயலலிதா போன்றவர்கள் எல்லாம் முதலமைச்சராக வருவார்கள், அவர்களுக்கு இப்படியெல்லாம் சந்தேகம் வரும் என்பது அந்த நூலாசிரியருக்குத் தெரியவில்லை போலும்! ஆனால் நான் இந்தப் பதிலை எழுதும்போது கொட்டை எழுத்துக்களில், தமிழ் ஆண்டின் தொடக்கமே தை முதல் நாள் என்றும், அதுவே விழாவாகச் சிறப்பித்துச் செய்யப்படு கின்றது என்றும் அந்த நூலிலே உள்ளது என்பதை எழுதிக் காட்டியிருக்கிறேன். இந்தப் பொருள் புரியாமல் தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும் என்றுதான் அதிலே உள்ளது என்று ஜெயலலிதா பேரவையில் உண்மைக்குப் புறம்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

அடுத்து ஜெயலலிதா "செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகர முதலி" என்ற நூலினை மேற் கோள் காட்டி, அந்த நூலில் தமிழாண்டின் தொடக்க மாதம் தை என்று குறிப்பிட்டிருப்ப தாகக் கூறியிருக்கிறார் திரு. கருணாநிதி, அந்த நூலில் 113வது பக்கத்தில் "இச்செய்தி தமிழ் ஆண்டு எனும் நூலிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது" என்றிருப்பதை தனக்கு வசதியாக திரு. கருணாநிதி மறைத்துவிட்டார்" என்று பேரவையிலே படித்துக் காட்டியிருக்கிறார். தமிழக அரசினால் - தமிழக அரசின் செலவில் - முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவின் அணிந் துரையுடன் வெளியிடப்பட்ட "செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகர முதலி" யிலேயே தை என்பதற்குப் பொருளாக "தமிழாண்டின் தொடக்க மாதம், திருவள்ளுவராண்டின் தொடக்க மாதம்" என்றெல்லாம் இருப்பதை நான் சுட்டிக்காட்டியிருந்தேன். அந்தச் செய்தி தமிழ் ஆண்டு எனும் நூலிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது என்பதை நான் மறைத்துவிட்டேன் என்கிறார் ஜெயலலிதா. சொற்பிறப்பியல் பேரகர முதலியில் பொரு வெளியிடப்பட்ட "செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகர முதலி" யிலேயே தை என்பதற்குப் பொருளாக "தமிழாண்டின் தொடக்க மாதம், திருவள்ளுவ ராண்டின் தொடக்க மாதம்" என்றெல்லாம் இருப்பதை நான் சுட்டிக்காட்டியிருந்தேன். அந்தச் செய்தி தமிழ் ஆண்டு எனும் நூலிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது என்பதை நான் மறைத்துவிட்டேன் என்கிறார் ஜெயலலிதா. சொற்பிறப்பியல் பேரகர முதலியில் பொருள் கூறும்போது, அதை எந்தப் புத்தகத்திலிருந்து எடுத்தாண்டு இருக்கிறோம் என்பதை விளக்கியிருக்கிறார்கள். அதிலே என்ன தவறு? இன்னும் சொல்லப்போனால், அம்மையார் அரை வாக்கியத்தைத்தான் எழுதியுள்ளார். முழு வாக்கியத்தையும் நான் கூறுகிறேன். அதாவது "திருக்குறள் மணி புலவர் இறைக்குருவனார் இயற்றிய திருவள்ளுவர் ஆண்டு அல்லது தமிழ் ஆண்டு எனும்

நூலிலிருந்து இச்செய்தி தொகுக்கப் பட்டது" என்று உள்ளது. ஆக நான் கூறியதற்கு மற்றும் ஓர் ஆதாரமாக புலவர் இறைக் குருவனார் அவர்களும் தை மாதம் தமிழாண்டின் தொடக்க மாதம் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதைத்தானே அம்மையார் ஜெயலலிதா ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். இறைக்குருவனார் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் எல்லாம் தெரிவித்த யோசனையை ஏற்றுத்தான் இந்தச் சட்டத்தை நான் பிறப்பித்தேன் என்பது உறுதியாகிறதா; அல்லவா? இறைக்குருவனார் கருத்தை யேற்றுத்தானே அந்த நூலில் அந்தப் பொருளை இடம் பெறச் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த நூலை முழுவதும் படித்து விட்டுத்தானே முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா அம்மையார் அந்நூலுக்கு அணிந்துரை கொடுத்தார்? இப்போது அவரே அந்தக் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாமா? தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற தமிழ் அறிஞர்களே, புலவர்களே, சான்றோர்களே அம்மையார் வைத்த வாதம் சரியா? நான் தருகின்ற விளக்கம் சரியா? என்பதை சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல் போல் இருந்து நீங்களே பதில் கூறுங்கள்.

அடுத்து முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா மிகத் தெளிவாக ஒரு ஐயத்தைக் கேட்டிருக்கிறார். 1963ஆம் ஆண்டு நான் சட்டப்பேரவையில் உரையாற்றியதைக் குறிப்பிட்டு, அப்போதே திருவள்ளுவர் தை மாதத்தில்தான் பிறந்தார் என்று கூறி ஏன் விடுமுறை நாளாக அந்த நாளை அறிவிக்குமாறு கேட்கவில்லை என்று கேட்டுள்ளார். தமிழறிஞர்களும், புலவர்களும் என்னிடம் 1963ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே இந்தக் கோரிக்கையைச் சொல்லியிருப்பார்களானால் நான் அப்போதே அதைக் கூறியிருக்க முடியும். அவர்களிடம் இதைக் கேட்டால், 1969ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அண்ணா மறைந்து நீ முதலமைச்சராக ஆவாய் என்று எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் என்பார்கள்? இந்தக் கேள்விக்குத்தான் நான் மயிலை கூட்டத்திலேயே தெளிவாக; "சூரியன் கிழக்கே உதிக்கிறது, மேற்கே மறைகிறது என்று முன்பு சொன்னார்கள். பிறகுதான் விஞ்ஞானிகள் அது தவறான கூற்று, சூரியன் ஒரே இடத்தில் தான் இருக்கிறது; பூமிதான் தன்னைத் தானே சுற்றிக் கொண்டு, சூரியனையும் சுற்றுகிறது என்று கூறியபிறகு அதை ஏற்றுக் கொண்டோம். அதைப்போலவே பூமி தட்டையாக உள்ளது என்று சொல்லப்பட்டது. பிறகு விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்துச் சொன்ன பிறகு, பூமி உருண்டை என்பதை ஏற்றுக் கொண்டோம். ஏன் இதை முன்பே சொல்ல வில்லை என்றா கேட்க முடியும்?" என்று குறிப்பிட்டேன்.

அதுமாத்திரமல்ல; இதிலே எந்த ஆண்டு முடிவெடுக்கப்பட்டது என்பது பிரச்சினையல்ல. "தினமணி" நாளிதழில் கட்டுரை ஒன்றை எழுதியிருந்த திரு. சாமி தியாகராசன் எனக்குக் கூட கடிதம் ஒன்றை, 1921ஆம் ஆண்டில் மறைமலை அடிகள் தலைமையில் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பேசி முடிவெடுத்தார்கள் என்பதற்கு ஆதாரம் இல்லையே என்று எழுதியிருந்தார். எப்போது முடிவெடுத்தார்கள் என்பதைவிட என்ன முடிவெடுத்தார்கள் என்பதுதான் முக்கியம். முடிவெடுத்தவர்கள் யார் என்பதுதான் முக்கியம். அந்த அடிப்படையில்தான் கழக ஆட்சியில் முடிவெடுக் கப்பட்டது. இதிலே உள்ள முக்கிய குறையே; தமிழர்களுக்கு என்று முறையான வரலாறு இல்லை என்பதுதான். இந்தக் குறை என்னால் மாத்திரமல்ல; நம்முடைய தமிழறிஞர்கள் பலராலும், வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களாலும் உணரப்பட்டது.

பொறியாளர் வே. வரதராசன் அவர்கள் எழுதிய "தமிழர் நாகரீகம்" என்ற நூலில் "1921ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழ்க் கடல் மறைமலை அடிகளார் தலைமையில் தமிழ் அறிஞர்களும், சான்றோர் களும், புலவர்களும் ஒன்று கூடி ஆராய்ந்து திருவள்ளுவர் பெயரில் தொடர் ஆண்டு பின்பற்றுவதென முடிவெடுத்தனர். திருவள்ளு வர் காலம் கி.மு. 31 என்றும் அதையே

திருவள்ளுவர் ஆண்டு தொடக்கம், தைத் திங்கள் முதல் நாள் (பொங்கல் திருநாளில்) எனவும் முடிவெடுத்தனர்" என்றுள்ளது.

1937ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் சென்னையில் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில் - தந்தை பெரியார், உமாமகேசு வரனார், பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணியன், தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க., மறைமலை அடிகளார், பி.டி. ராஜன், ஆற்காடு ராமசாமி முதலியார், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன், பட்டுக்கோட்டை அழகிரி போன்றோர் கலந்து கொண்ட அவையில் - தை முதல் நாள் தமிழ்ப் புத்தாண்டு தொடக்கம் என்று நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் தனது தலைமையுரையில் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

9-5-1971இல் முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் தலைமையில் திருச்சியில் நடைபெற்ற தமிழகப் புலவர் குழுவின் முப்பதாம் கூட்டத்தில் தை முதல் நாள் தமிழ்ப் புத்தாண்டு பொங்கல் விழா என முடிவு செய்யப்பட்டது.

மேலும் கடந்த இரண்டு நாட்களாக நமது "விடுதலை" நாளிதழில் அமெரிக்காவில் நாசா விண் மையத்தில் பணியாற்றும் பிரபல விஞ்ஞானி முனைவர் நா. கணேசன் அவர்கள் எழுதிய நீண்ட கட்டுரையில் இந்தப் பொருள் பற்றி விரிவான விளக்கங்களையும், எந்தெந்தப் புலவர்கள், தமிழறிஞர்கள் கடந்த காலத்தில் தை முதல் நாள்தான் தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்று தெரிவித்தார்கள் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்தப் புலவர் பெருமக்கள் எல்லாம் தெரிவித்த யோசனைகளின் அடிப்படையிலே தான் - எந்த ஆண்டு அந்த யோசனை தெரிவிக்கப்பட்டது என்பதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல், தை முதல் நாள் தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்ற உண்மை அனைத்துத் தரப்பினராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்பதால் 2008இல் நான் இவற்றையெல்லாம் அறிந்து ஆய்ந்த பிறகு முடிவெடுத்து அறிவித்தேன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா பேரவையில் விடுத்துள்ள அறிக்கையில் நான் முறையாக எதையும் ஆய்வு செய்யாமல், தன்னிச்சையாக, தான்தோன்றித்தனமாக சட்டத்தை இயற்றினேன் என்று கூறியிருக் கிறார். தைத் திங்கள் முதல் நாள் தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்பதை தற்போது சித்திரைத் திங்கள் என்று அம்மையார் மாற்றியிருப்பது தான் எதையும் ஆய்வு செய்யாமல் காழ்ப்புணர்வோடு செய்யப்பட்ட செயல். அவர்தான் தன்னிச்சையாக, தான்தோன்றித் தனமாக தமிழினத்தைத் திசை திருப்பும் வகையில் நடந்து கொண்டுள்ளார் என்பதைத் தமிழக வரலாறு ஒருநாள் நிச்சயமாக மெய்ப்பிக்கும்! தமிழர்களின் சரியான அடையாளத்தை அழித்திட முற்படுவது அக்என்பதை தற்போது சித்திரைத் திங்கள் என்று அம்மையார் மாற்றியிருப்பது தான் எதையும் ஆய்வு செய்யாமல் காழ்ப்புணர்வோடு செய்யப்பட்ட செயல். அவர்தான் தன்னிச்சையாக, தான்தோன்றித் தனமாக தமிழினத்தைத் திசை திருப்பும் வகையில் நடந்து கொண்டுள்ளார் என்பதைத் தமிழக வரலாறு ஒருநாள் நிச்சயமாக மெய்ப்பிக்கும்! தமிழர்களின் சரியான அடையாளத்தை அழித்திட முற்படுவது அக்கிரமம்! அதற்குப் பொய்யான நியாயம் கற்பித்திட முயலுவதும் புல்லர்கள் சிலர் புயம் தட்டிப் புறப்படுவதும் அராஜகம் என்பதை உண்மைத் தமிழர் விரைவில் உணர்ந்தே தீர்வர்!

அன்புள்ள,

மு.க.

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு

இப்படியும் சொன்னார்கள்

“திருக்குறளில் கூறப்பட்டிருப்பது வேதங்கள் மற்றும் தர்ம சாஸ்திரங்களின் கருத்துக்கள் தான்”

திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவர் தன்னுடைய குறட்பாக்களில் ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும், தான் எடுத்துக்கொண்டுள்ள கருத்துப்பொருட்களை விளக்கும்போது, உபதேசங்களாகச் சொல்லிக் கடைசியில் தன் கருத்தை ஆணையாக இடுவார். சம்ஸ்க்ருதத்தில் “உபதேஷா” மற்றும் “ஆதேஷா” என்று கூறுவர். அதாவது குருவானவர், தன் சீடர்களுக்கு நல்லமுறையில் உபதேசங்களைக் கூறிவிட்டுக் அவர்கள் கேட்காத நிலையில் கண்டிக்கும் விதமாக உத்தரவிடுவதைப் போல, திருவள்ளுவர் நமக்குப் பல கருத்துகளைத் தன் குறட்பாக்கள் மூலம் விளக்கியுள்ளார்” என்று கவிமாமணியும் விவேகானந்தா கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வருமான பேராசிரியர் வ.வெ.சுப்பிரமணியம் கூறினார்.

வரலாற்று ஆசிரியரும், தொல்லியல் ஆய்வாளரும், இலக்கிய எழுத்தாளருமான முன்னாள் தமிழகத் தொல்லியல் துறையின் இயக்குனர் டாக்டர் நாகஸ்வாமி அவர்கள் எழுதியுள்ள “THIRUKKURAL – An Abridgment of Sastras” என்கிற நூலைப் பற்றிய கருத்தரங்கு சென்ற 08-01-2018 திங்கட்கிழமை அன்று, மயிலை பாரடிய வித்யா பவன் சிற்றரங்கில் நடந்தது. அந்தக் கருத்தரங்கில் மேற்கண்டவாறு தலைமை உரையாற்றிப் பேசினார் பேராசிரியர் வ.வெ.சு.

அவர் மேலும் பேசுகையில், “திருக்குறளில் கூறப்பட்டிருப்பது வேதங்கள் மற்றும் தர்ம சாஸ்திரங்களின் கருத்துக்கள் தான் என்பதைச் சொல்லத் தைரியம் வேண்டும்; அதை நூலாகவும் கொண்டுவரக் கூடுதல் தைரியம் வேண்டும். அது டாக்டர் நாகஸ்வாமியிடம் இருக்கின்றது. அறத்துப்பால் குறட்பாக்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை, பிரம்மச்சாரி விரதம், கிரஹஸ்த விரதம், சன்யாஸம் என்று மூன்று வகையாகப் பிரித்திருப்பது அருமையான வகைப்படுத்தல். மேலும், ‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம்…’ என்று ஆரம்பிக்கும் கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தை “அக்ஷராப்யாசம்” என்று வகைப்படுத்தியிருப்பது அற்புதம். பிரம்மச்சரிய விரதம் அக்ஷராப்யாஸத்தில் தான் ஆரம்பிக்கிறது.”

“அதைப் போலவே அடுத்ததாக “வான்சிறப்பு” அதிகாரர்த்தை “பிக்ஷாவந்தனம்” என்று விளக்கியிருப்பது நம்மை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்துகிறது. இவ்விடத்தில் தைத்ரிய உபனிஷத் சொல்வதைச் சுட்டிக் காட்டி அதையே வள்ளுவரும் கூறுவதை உறுதி செய்கிறார் நாகஸ்வாமி. அதாவது பிரம்மச்சரிய விரதத்தில் கல்வி கற்க ஆரம்பித்தவுடன், உணவின் முக்கியத்துவமும் மாணவனுக்குக் கற்றுவிக்கப்படுகிறது. அவன் குருகுல வாழ்வில் ஆசிரியருடன் இருந்தாலும், தன்னுடைய உணவுக்காகப் பிசைஷக்குத்தான் போக வேண்டும். ஆகவே அன்னம் என்றால் என்ன, அது எவ்வாறு உண்டாகின்றது, போன்றவற்றை அவன் தன் அனுபவித்திலேயே

உணர்ந்துகொள்கிறான். அன்னம் உருவாக நீர் காரணமாகின்றது. நீரை மழை தருகின்றது. பிரம்மச்சரிய விரதத்தில் கல்வியுடன் கூடவே நீர், அன்னம் ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவத்தையும் அவன் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதால், அக்ஷராப்யாசத்துக்கு அடுத்ததாக பிக்ஷாவந்தனம் கூறப்படுகிறது. அதையே வள்ளுவரும் கடவுள் வாழ்த்துக்கு அடுத்தபடியாக வான்சிறப்பு என்று வைத்தார்."

"அதைப்போலவே தான் அடுத்த அதிகாரமான நீத்தார் பெருமையும். இங்கே உலகத்தைத் துறந்தவர்கள் என்பதைவிட, ஒழுக்கத்தின்பாற் தங்களை ஈந்தவர் என்கிற வகையில் 'ஒழுக்கத்து நீத்தார்' என்று கொள்வதே சரி. ஆகவே, நீத்தார் பெருமை என்கிற அதிகாரத்தை ஆசாரமாகக் கொண்டு, பிரம்மச்சரிய விரதம் மேற்கொள்பவர்கள் தங்களை ஒழுக்கத்தின்பாற் அளித்திட வேண்டும் என்று உறுதி செய்கிறார்."

இவ்வாறாக, வேதங்களிலும் தர்ம சாஸ்திரங்களிலும் கூறப்பட்ட கருத்துப் பொருட்களின் சாரங்களைப் பிழிந்து திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் கொடுத்துள்ளதை நன்றாக ஆய்வு செய்து, திறம்பட எழுதியுள்ளார் டாக்டர் நாகஸ்வாமி. இந்நூலைப் படித்து, இதன் கருத்துக்களை தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு எடுத்துச் செல்வது நம் கடமையாகும்" என்று கூறித் தன் தலைமை உரையை நிறைவு செய்தார் பேராசிரியர் வ.வெ.சு.

டாக்டர் இரா.நாகசாமி

முன்னதாக அறிமுக உரை வழங்கிய டாக்டர் நாகஸ்வாமி, பின்வருமாறு பேசினார்.

"நமது வேத கலாச்சாரத்தின் சாரத்தைத் தருகின்ற நூலாக ஒரு புரட்சிகரமான பார்வையுடன் திருக்குறளை அணுகி எழுதப்பட்டுள்ள நூல் இது. நமது தர்ம சாஸ்த்திரம், அர்த்த சாஸ்த்திரம், நாட்டிய சாஸ்த்திரம், காம சாஸ்த்திரம் ஆகியவற்றின் கருத்துப் பொருட்கள் திருக்குறள் எங்கும் நெடுக உள்ளன. நமது ஹிந்து தர்மத்தின் அடிப்படைகளான நான்கு புருஷார்த்தங்களாகிய தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் ஆகியவற்றில் முதல் மூன்றான தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றை "த்ரிவர்கம்" என்கிற ஒற்றைக் கோட்பாடாகக்கருதி முறையே அறம், பொருள் ம்ற்றும் காமம் என்று வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது"

"வள்ளுவரின் குறள் நமது வர்ணாஸ்ரமத் தர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. பிராம்மண, க்ஷத்ரிய, வைஸ்ய மற்றும் சூத்திர வர்ணத்தவரின் வாழ்க்கை முறை, மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பல குறட்பாக்களில் பேசும் திருவள்ளுவர், நான்கு ஆஸ்ரம தர்மங்களான பிரம்மச்சர்யம், கிரஹஸ்தம், வானப்ரஸ்தம், சன்யாஸம் ஆகியவற்றைப் பற்றியும் முதல் தொகுதியான அறத்துப்பாலில் பேசுகிறார். தேவர்கள், ரிஷிகள் மற்றும் பித்ருக்களுக்குச் செய்யும் தர்ப்பணம் பற்றியும், பஞ்ச மஹா யக்யங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஐந்து வகையான யாகங்கள் பற்றியும் பேசுகிறார்."

"தர்ம சாஸ்த்திரங்களைக் கருத்துப் பொருளாக மட்டுமல்லாமல் தொடர்ச்சியாக வரிசைப்படுத்தியும் எழுதியுள்ளார் திருவள்ளுவர். பொருட்பாலில் அந்தணர் நூலாகிய

வேதங்களைப் பற்றியும் தர்ம சாஸ்த்திரங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டு, மன்னர்கள் அவற்றைப் பின்பற்றுவதே கடமை என்று சொல்லும் விதத்தில்,

‘அந்தணர் நூலுக்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்’

என்றும்,

‘ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூற்மறப்பர்
காவலன் காவான் எனின்’

என்றும் திருவள்ளுவர் தெளிவாக அறுதொழில் புரியும் அறவோரான அந்தணர்களின் நூல்களான வேதங்கள் மற்றும் தர்ம சாஸ்த்திரங்கள் சொல்படி செங்கோல் செலுத்துவதே மன்னரின் கடமை என்று நிலைநிறுத்துகிறார். இதையே தான் புறநானூறு (35) ‘அறம் புரிந்தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து முறை’ என்று கூறுகிறது.”

“மன்னரைப் பற்றிக் கூறும் இடத்திலெல்லாம் தர்ம சாஸ்த்திரங்களைக் குறிப்பிடும் திருவள்ளுவர், கருணை, தயை, உறுதி, அறம் என்று மனு நீதியின் ராஜ தர்மத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அனைத்து நற்பண்புகளின் மொத்த உருவமாக மன்னனைக் காட்சிப்படுத்துகிறார். ‘அமைச்சர்’ பற்றி அவர் விவரிப்பது நமக்கு சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவ, நாயக்க மன்னர்களின் செப்புப் பட்டயங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல அமைச்சர்களை நினைவூட்டுகிறது.”

“காமத்துப்பால் தொகுதியில் திருவள்ளுவர் களவு மற்றும் கற்பு என்று இருவகையாகப் பிரித்துக்கொண்டு, நாட்டிய சஸ்த்திரம் மற்றும் வாத்ஸ்யாயனரின் காம சூத்திரம் ஆகியவற்றிலிருந்து குறிப்புகளை எடுத்தாள்கிறார். தமிழ் தாத்தா உ.வே.சாமிநாத ஐயர், த.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம், டாக்டர்.மு.வரதராசனார், ஆகியோர் காமத்துப் பால் தொகுதியை ‘நாடக வழக்கு’ என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.”

“பிராகிருத மொழியில் தம்மபதா என்று ஒரு நூல் உள்ளது. இது புத்தரின் உபதேசங்களை உள்ளடக்கியது, பௌத்த தர்மத்தைப் பின்பற்றுபவர்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பற்றிப் பேசும் நூல். இதையும் இந்நூலில் காட்டியுள்ளேன். மேலும் புத்தர் பிராம்மணர்களுக்கு உயர்ந்த நிலையைக் கொடுத்து உபதேசித்துள்ள ‘பாம்மண வக்கோ’ (பிராம்மண வர்கம்) பற்றியும் ஒரு அத்தியாயத்தைச் சேர்த்துள்ளேன். ஆனால், இந்திய சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, நாட்டில், குறிப்பாக தமிழகத்தில் பிராம்மணர்கள் பல்வேறு தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகி வருகிறார்கள். இந்தப் பிராம்மண துவேஷத்தின் அர்த்தமற்ற தன்மையை தம்மபதா பற்றிய அத்தியாயத்தைப் படிக்கையில் புரிந்து கொள்ளலாம். ஜி.யு.போப், லஸாரஸ், போன்றவர்களின் மொழியாகத்தையும் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டு, அவை எவ்வளவு பற்றாக்குறையுடன் இருக்கின்றன என்பதைப் பரிமேலழகரின் உரையுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளேன்.”

“இறுதியாக, வேத, உபநிடத, தர்ம சாஸ்த்திரங்களின் சாரங்களைத் தமிழில் குறட்பாக்களாகத் தொகுத்து வழங்கும் திருவள்ளுவர், மனு, யாக்யவல்கியர், கௌதமர், ஆபஸ்தம்பர்,

போதாயனர், பராசரர், வசிஷ்டர் போன்ற மஹரிஷிகள் வரிசையில் வைக்கப்பட வேண்டியவர் ஆவார். திருவள்ளுவர் வைதீக தர்ம மார்க்கத்தைத் தமிழில் எளிமையாக வழங்கியுள்ளதே திருக்குறள் என்கிற உண்மை எழுகின்றது. திருக்குறளைத் தொடர்ந்து வாசிக்கும் அன்பர்களின் திருக்குறள் பற்றிய பார்வையை இந்நூல் மாற்றும் என்று பரிபூரணமாக நம்புகிறேன்"

பேராசிரியர் வ.வெ.சுவைத் தொடர்ந்து அகில இந்திய வானொலியின் சென்னை மையத்தின் முன்னாள் இயக்குனர் கலைமாமணி டாக்டர் சேயோன் அவர்கள் வாழ்த்துரை வழங்கினார். திருவள்ளுவரைப் போற்றும் விதமாக ஒரு பாடலுடன் தன் உரையைத் தொடங்கிய டாக்டர் சேயோன், தாம் நடத்திவரும் மயிலைத் திருவள்ளுவர் சங்கத்தின் பல ஆண்டுகால சேவைகளைப் பற்றிய சிறு அறிமுகத்தையும் கொடுத்தார்.

அவர் தன்னுடைய உரையில், "டாக்டர் நாகஸ்வாமி அவர்களின் இப்பணி மிகவும் போற்றுதலுக்கு உரியது. திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் நமது வேத, தர்ம சாஸ்த்திரங்களின் கருத்துப்பொருட்களைக் கையாண்டுள்ளார் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அதைத் தெளிவாகவே தொகுத்தளித்துள்ளார் டாக்டர் நாகஸ்வாமி. குறிப்பாகப் பொருட்பாலில், மன்னரின் அட்சி முறைப் பற்றியும் செங்கோல் பற்றியும் பேசுமிடங்களில் எல்லாம் திருவள்ளுவர் அர்த்த சாஸ்த்திரத்தையும் தர்ம சாஸ்த்திரங்களையும் குறிப்பிட்டே பேசுகிறார். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இந்நூல் நிச்சயம் ஒரு தாக்கத்தை உண்டாக்கும். இதன் மூலம் திருவள்ளுவர் மற்றும் திருக்குறள் பற்றிய ஆய்வும் விவாதங்களும் மேலும் தொடரும். தமிழ் இலக்கிய உலகு நன்மை பெறும்" என்றார்.

முறைப்படியே மறுத்தார்கள்

நச்சுக் கருத்துப் பரப்பும் நாகசாமி

-இறையெழிலன்

மேனாள் தொல்லியல் இயக்குநர் திரு. நாகசாமி தமிழைக் கொச்சைப்படுத்தி "Mirror of Tamil and Sanskrit"" என்னும் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நூலில் தமிழுக்கு எதிரான, பொய்யான தகவல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

வேதங்களிலிருந்து திருக்குறள் வந்தது என்றும் பகவத் கீதை என்னும் நூலின் சாரம் குறள் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2012இல் வெளியான இந்நூலில் "தமிழ் மொழி எழுத்து முறை" பார்ப்பனர்களிடமிருந்து பெற்றது என்றும், தொல்காப்பியம், புறநானூறு, அகநானூறு, சிலப்பதிகாரம் முதலியவை சமற்கிருத நூல்களைப் பார்த்து எழுதப்பட்டவை என்றும், சங்க இலக்கியங்கள் அனைத்தும் சமயச் சார்புடையவை என்றும் பதிவு செய்துள்ளார். இவை எல்லாவற்றையும் விடத் தொல்காப்பியம் ஒர் இலக்கண நூலே அன்று என்றும் எழுதி யுள்ளார்.அத்தோடு திருக்குறள் பற்றிய மற்று மொரு நூலில் நான்கு வர்ணத்தை கொண்டு "திருக்குறளை" கட்டமைக்கும்

அவரது செயல் சிறிதும் நாணயமில்லாதது; கண்டனத்துக்குரியது. அத்தோடு, தமிழை ஒரு கிளை மொழி என்கிறார். பழங்குடிகளின் ஒரு கிளைமொழியாக (Dialect) இருந்த தமிழ் சமற்கிருதத்திலிருந்து கடன் பெற்றுத்தான் செம்மொழியாக வளர்ந்தது" என்கிறார்.

இந்த நிலையில்தான் இந்திய அரசு இவருக்கு 2018ஆம் ஆண்டு "பத்ம பூசண்" விருதை வழங்கியது. தமிழைத் தாழ்த்தி, சமற்கிருதத்தை தூக்கிப் பிடித்த அவருக்கு "பத்மபூசண் பட்டம்" கொடுத்த கையோடு இன்று தமிழ் இலக்கியம் அனைத்தும் சமற்கிருத நூல்களின் தழுவல் என்று எழுதிய அவரைத் தேர்ந்தெடுத்து தமிழ் செம்மொழி ஆய்வு மையத்தின் தலைவர் பதவியைக் கொடுத்திருக்கிறது.

உலகப் பொதுமறையாக, உலக அறிஞர்களால் ஏற்றுகொள்ளப்பட்ட திருக்குறளை இழிவுபடுத்தி நாகசாமி கூறியுள்ள கருத்தை அறிவுலகம் ஏற்காது.

"வள்ளுவர் செய் திருக்குறளை மறுவற நன்குணர்ந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ, மனுவாதி ஒரு குலத்துக் கொருநீதி" என மனோன்மணியம் சுந்தரனார் கூறினார்.

"தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு, தமிழ் மரபில் தோன்றிய தமிழனால்தான், தமிழ்மொழியின் தொன்மையும், நுட்பத்தையும் ஆழத்தையும் ஆய்வு செய்ய இயலும். அயன்மொழிக்காரர்களும், அயல்நாட்டவரும் தமிழர் வரலாற்றையும் தமிழையும் ஆய்வு செய்வது, நுனிப்புல் மேய்வதை யொக்கும்" என்ற மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் உறுதிபடக் கூறுகிறார். வீட்டில் ஒரு மொழியும், நாட்டில் ஒரு மொழியும், ஏட்டில் ஒரு மொழியும் கொண்டுள்ள திரு. நாகசாமி, தமிழ் மொழியையும், தமிழர் வரலாற்றையும் ஆய்வு செய்யத் தகுதியற்றவர். அவர் துணைக்கு அழைத்திருப்பவர்களும் அவ்வாறே.

ஆதிச்சநல்லூரின் பொருநையாற்று நாகரிகம், மதுரை, கீழடியின் வையையாற்று நாகரிகம், சிந்து சமவெளி நாகரிகம், நைல் ஆற்று நாகரிகங்கள், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய, பழந்தமிழர் நாகரிகமே என்பதை திரு. நாகசாமி அறிந்திருக்கமாட்டார். சுமேரிய, பாபிலோனிய, எபிரேய, கிரேக்க, இலத்தீன் மொழி இலக்கியங்களில், நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ச் சொற்கள், திரிந்தும் திரியாமலும் இருப்பதையும் திரு. நாகசாமி அறிந்திருக்கவில்லை. அவருக்குத் தெரிந்தவை, சமற்கிருதம், வேதங்கள், பகவத் கீதை, இதிகாசங்கள், புராணங்கள் போன்றவையே. சமற்கிருதத்திலிருந்தே தமிழ்மொழி தோன்றியது என்று, தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் மற்றுமல்லர், உலக மொழியியலறிஞர்கள் எவரும் இதுவரை சொல்லவில்லை. தமிழ்நாட்டில் பிறந்து, தமிழர்களால் வாழ்வு பெற்ற நாகசாமிகள் அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சமற்கிருத வேதங்கள் மற்ற இலக்கியங்கள் அனைத்தும் வாய்மொழியாகவே, தலைமுறைகளுக்கு மாற்றம் செய்யப் பட்டன. கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டில், குசராத்தில் ஆட்சி செய்த ருத்திர தாமன் காலத்தில்தான், முழுமை செய்யப்படாத சமற்கிருத எழுத்துக்களைக் கொண்ட கல்வெட்டு, முதன்முதலில் அறியப்படுகின்றது.

வாய்மொழியாகச் சொல்லப்பட்டு வந்த வேதங்கள், கி.பி. 200 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே, எழுத்துவடிவம் பெற்றன என்று அறிஞர் பி.ஆர். அம்பேத்கர் கூறுகிறார். ரிக் வேதத்தின் 10ஆவது அதிகாரமான புருஷ சூக்தம், கி.பி. 500 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே, வேதத்தில் இணைக்கப் பட்டதாகவும் கூறுகிறார். முதல் பகுதிகளில் காணப்படும் மொழிநடையும், 10ஆவது சூக்த மொழி நடையும் மாறுபட்டுள்ளதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.
இவற்றுக்கெல்லாம் நாகசாமி போன்றவர்கள் மறுப்போ, விளக்கமோ கூறவில்லை.
மகாபாரதக் கதை, வாய் மொழியாகவே சொல்லப்பட்டு வந்த நிலையில், கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும்கூட, மூலக்கதையோடு பல கிளைக்கதைகள் இணைக்கப்பட்டன என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகிறார்கள். பகவத் கீதையும் அவ்வாறு, கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் இணைக்கப்பட்டது. திருக்குறள், பகவத் கீதையின் தழுவல் என்று கூற, எவ்வகையான சான்றும் இல்லை.
நோபல் பரிசு பெற்ற அறிஞர் "ஆல்பர்ட் சுவைட்சர்", இந்தியத் தத்துவங்கள் குறித்து விரிவாக ஆய்ந்திருக்கிறார். பகவத் கீதையானது பிராமணியத்தின் சாரம் என்றால், திருக்குறள் தமிழர் பண்பாட்டின் சாரம் என்று அவர் கருதுகிறார். இந்த இரண்டு நூல்களையும் ஒப்பிட்டு அவர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.
"திருக்குறளுக்கும் மனு நீதி சட்ட விதிகளுக்கும் இடையே வேறுபாடு உள்ளது. மனுநீதிச் சட்டவிதிகளில், பிராமண உணர்வின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ், உலகமும் வாழ்க்கையும் உண்டு என்கின்ற உறுதிப்பாட்டுத் தத்துவம் உரைக்கப்படுகிறது. அதற்குப் பக்கத்திலேயே, உலகமும் வாழ்க்கையும் இல்லையென்கின்ற மறுப்புத் தத்துவமும் சகித்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. திருக்குறளிலோ உலகமும் வாழ்க்கையும் இல்லை என்கின்ற மறுப்புத் தத்துவமானது வானத்தில் வெகு தொலைவில் காணப்படும் ஒரு மேகமாகும்; அவ்வளவுதான். 250 நீதிக்கருத்துக்களில் - இவை இந்நூலின் இறுதிப் பகுதியாக அமைந்துள்ளன. நிலவுலகுக்குரிய அன்பு பெரிதும் போற்றப்படுகின்றது. அந்நீதிக் கருத்துக்கள் குற்றத்தை ஏற்படுத்தியமையால், கடவுளிடம் ஆன்மாவுக்குள்ள அன்பைப் பற்றியதே அது என்று தொடர் உருவகமாக அவற்றிற்குப் பிற்காலங்களில் பொருள் விளக்கம் அளிக்கப்படுகின்றது”.
"கீதை ஒரு சமயநூல் என்ற வகையில் எல்லைப்பட்டு நிற்பது; அது முன்வைத்துள்ள "சுயநலன் கருதாத செயல்திறன்” என்ற கருத்துநிலை, மக்கள் நலனுக்காகத் தனிமனிதன் தன்னை ஒப்படைக்கவேண்டும் என்ற வகையில் அந்நூலில் அமைந்துள்ள தொனிப்பொருள் என்பன எவ்வளவு உயர்ந்தனவாகக் கருதப்படினும் அதன் சமயத் தளம் அதனைப் பொது நூலாகக் கொள்ள முடியாத வகையில் எல்லைப்படுத்தி விடுகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. குறளுக்கு இவ்வகையான சமய எல்லை இல்லை. அன்பு, அறம் என்பவற்றை மட்டுமே அது தளமாகக் கொண்டதால் மானுடத்தை நேசிக்கும் எவரும் தம்முடைய மன சாட்சியை அதில் தரிசித்து, தம் உடைமையாக, உரிமையாக, அதை ஏற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பு உள்ளது.

கீதையின் போதனைகள் பொதுநல நோக்கில் கடமையை வற்புறுத்துவன என்று கொள்ளும்போது யாருடைய, எத்தகு கடமைகள் என்பதை நுனித்து நோக்கினால் அதன் அடித்தளத்திலே குறிப்பிட்ட வருணச் சார்பு நலன் இருப்பதைத் தெளிவாக இனங்காணலாம். வருண தர்மத்தைப் பாதுகாத்து உயர் வருணத்தினர் தம் உயர்நிலையைப் பேணிக் கொள்வதற்காக ஆக்கப்பட்ட நூல் அது என அந்நூல் புரிந்து கொள்ளப்படுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. நால் வருணத்தினரும் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை மீறலாகாது என்பது கீதையிலே (3:35, 18:41-47) வற்புறுத்தப்பட்டமை இங்குக் கவனத்திற்கொள்ளத்தக்கது. இன்றைய நோக்கில் கீதையைக் கண்டிப்பவர்களுக்கு அதன் இந்த வருணச்சார்பு என்ற நிலை வாய்ப்பானதொன்றாக உள்ளது. குறளுக்கு இத்தகு பிரச்சினை இல்லை. அதுதான் எழுந்தகாலத்தின் நிலவுடைமைச் சூழலின் உழவுத் தொழில், முடியாட்சிக் கட்டமைப்பு என்பவற்றைச் சார்ந்த நூல் என்பது உணரப்பட்டாலும் அதன் உள்ளீடு ஒட்டுமொத்தமாக பொதுமக்கள் நலன் என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை".

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களான முனைவர் நா. சுப்பிரமணியன், பேராசிரியர் திருமதி. கௌசல்யா சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் எழுதியுள்ள "இந்தியச் சிந்தனை மரபு" என்னும் நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்கள்.

"நிலவுடைமை எழுச்சிச் சூழலுக்கு ஏற்ப வேதமரபு சார்ந்து நிகழ்ந்த இவ்வாறான சமுதாய, சமய மாற்றங்களுக்கு ஒரு தத்துவ அடிப்படை தேவையாக இருந்தது. வேத மரபில் முன் வைக்கப்பட்ட பிரம்மம், ஆத்மா என்பன தொடர்பான சிந்தனைகளைப் புராண இதிகாச காலத் தெய்வ நம்பிக்கைகளுக்கேற்ப விளக்கியுரைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அடிக்கடி நிகழ்ந்த அந்நியப் படையெடுப்புகளாலும், உள்நாட்டுப் பேரரசு விரிவாக்க முயற்சிகளாலும், இனக்குழுக்களின் சமுதாயக் கட்டமைப்புக்கள் பாதிக்கப்பட்ட நிலைகளில் மக்கள் மத்தியில் கருத்துக் குழப்பங்கள் ஏற்படலாயின. இந்நிலையில் ஆளும் வர்க்கத்தின் மீதான நம்பிக்கையை வலியுறுத்தவும் வர்ணாசிரம தர்மத்தைக் கட்டிக் காக்கவும் தெய்வ நம்பிக்கையுடன் கூடிய ஒரு தத்துவ விளக்கம் தேவைப்பட்டது. இவ்விரு வகைத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்யும் நோக்கில் உருவான நூலே கீதை. இது ஒருவகையில் வேத மரபின் வாரிசாகவும், இன்னொரு வகையில் புராண மரபின் சாரமாகவும் வேறொரு வகையில் தர்மசாத்திரங்களை நியாயப்படுத்தும் தத்துவமாகவும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது.

"இவ்வாறான ஒரு கருத்துக் குழப்பநிலை உருவான சூழலில் தமிழ் மரபின் மனிதநேய விழுமியங்களிற் காலூன்றி நின்று, அயல் மரபுகளின் உயரிய பண்புகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு, அனைத்துலக மானுடத்துக்கும் பொதுவானதாகத் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட வாழ்வியல் நூலே திருக்குறள். தான் எழுந்த காலச் சூழல் காரணமாக அது உழவுத் தொழிலை முதன்மைப்படுத்திய் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் மன்னராட்சியைச் சார்ந்ததாயிற்று. ஆனால் கீதையைப் போல் ஆளும் வர்க்கத்தின் மீதான நம்பிக்கையை வலியுறுத்தும் நோக்கு அதற்கு இருக்கவில்லை. மக்கள் நலனைக் காப்பதில் மன்னராட்சி உட்பட எல்லாக் கூறுகளுமே எப்படிச் செயற்படவேண்டும் என்பதை

விளக்குவதே அதன் இலக்காக இருந்தது. வேதமரபு, சமணம், பௌத்தம், ஆசீவகம், உலகாயதம், தர்மசாஸ்திரங்களின் கருத்துக்கள் என்பவற்றில் எதனையும் நியாயப்படுத்த வேண்டும் என்பதோ அவற்றுக்கு வாரிசுரிமை கோர வேண்டும் என்பதோ குறளின் நோக்கம் அல்ல.

"எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு"

என்பதற்கேற்ப எல்லாவற்றிலும் உள்ள மெய்ம்மைகளைத் தெளிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதே குறளின் நிலைப்பாடு. இங்கே மெய்ம்மை என்பதைச் சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த நலனுக்கு ஏற்ற அடிப்படைக் கூறு என்று நாம் பொருள் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறாக, மேலே விரிவாக நோக்கியவற்றின் அடிப்படையில் சிந்திக்கும் போது கீதை, குறள் ஆகிய இரண்டும் தாம் தோன்றிய பிரதேசம், தளம், நோக்கு, நிலை என்பவற்றில் வேறுபடுவன என்பது தெளிவாகும்.

சங்க இலக்கியங்கள், ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், வில்லிபுத்தூராார் பாரதம் உட்படத் தமிழில் பாடப்பெற்ற பல்வேறு பாரதங்கள் ஆகியவற்றில் பகவத்கீதையைப் பற்றிய குறிப்போ அந்நூலின் தாக்கமோ காணப்படவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து வில்லிபுத்தூராார் பாரதம் வரையிலும்-ஏன் அதற்குப் பின்னால் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலானவற்றில் குறளின் தாக்கம் காணப்படுகிறது. குறளின் கருத்துக்கள் இந்நூல்களில் விரவியுள்ளன. தமிழ் இலக்கியங்கள் குறள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினை வேறு எந்த நூலும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஏனென்றால் குறளின் கருத்தோட்டம் தமிழர்களின் பண்பாட்டுக் கருத்தோட்டமாக அமைந்தது. தமிழர் பண்பாட்டிற்கு எதிரிடையான கருத்துக்கள் கொண்டதும் வேதமரபின் வாரிசுமான கீதையின் தாக்கம் தமிழிலக்கியத்தில் படியாதது வியப்பிற்குரிய ஒன்று அல்ல. திருக்குறள், கி.மு. 31ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டது அல்லது, திருவள்ளுவரின் பிறப்பாண்டு என்று கருதப்பட்டது. உரோமானிய தத்துவ ஞானியும், கவிஞருமான செனகா திருக்குறள் பற்றியும், திருவள்ளுவர் பற்றியும், இலங்கையைப் பற்றிய தன் குறிப்புகளில் எழுதியுள்ளார் என பேராசிரியர் மருதநாயகம் மேற்கோள் காட்டுகிறார். திருக்குறளின் பெருமையும் புகழும் உரோமைக்கும் சென்றடைந்து, அதனின்றும் மேற்கோள் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், கி.மு. 300 ஆண்டுகளில் திருவள்ளுவர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்ற கருத்து உறுதிப்படுகின்றது. இச்செய்திகளை யெல்லாம் திரு. நாகசாமி அறிந்திருக்கவில்லை.

வான்புகழ் வள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளை இழிவுபடுத்த நினைப்பவர்கள் தமிழை, தமிழரை, தமிழ்நாட்டை இழிவு செய்ய மனப்பால் குடிக்கிறார்கள். 2000 ஆண்டுகாலத்திற்கும் மேலாக இம்முயற்சியில் வடமொழி வெறியாளர்கள் தொடர்ந்து ஈடுபட்டபோதிலும், அவர்களால் வெற்றிபெற இயலாமல் தோற்றுப் புறங்கண்டு ஓடி ஒழிந்துள்ளனர். திருக்குறள் எந்த மொழியில் எழுதப்பட்டதோ, அந்த தமிழ்மொழி சீரிளமைத் திறம் குன்றாத செம்மொழியாக இன்றளவும் வாழ்கிறது. உலகம் உள்ளளவும் வாழ்ந்து சிறந்தோங்கும்.

சித்திரை முதல் நாள் விழாக் கொண்டாடுதல் தமிழ்மரபு

அதனைப் புத்தாண்டுப் பிறப்பு எனத் திரித்துக் கூறியது புராணப் புனைவு

சித்திரை முதல் நாள், விழா சிறப்புறக் கொண்டாடலாம்.ஏனெனில் அது இளவேனில் பருவத்தின் தொடக்கம்.

மனமகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடலாம் .இசை,நடனக் கலைகளின் துணையோடு!

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ்நாட்டில் குறிப்பாக,சோழநாட்டில் சித்திரை முதல் நாளிலிருந்து இருபத்தெட்டு நாள்கள் ஊரெங்கும் விழாக் கோண்டாடிய செய்தியைச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலான காப்பியங்களில் காணலாம்.இப்படிக் கொண்டாடுவதால் பசி,பிணி,பகை முதலான எதிர்மறைகள் விலகி ஒற்றுமை,நேயம்,நல்லிணக்கம் முதலான உடன்பாட்டுப் பண்புகள் ஓங்கிவளரும் என அக்கால மக்கள் கருதினர்.

தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன் என்னும் சோழ மன்னன் தான் இந்த விழால் கொண்டாடும் வழக்கத்தை இன்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகள் முன்னர் தொடங்கிவைத்தானாம்.அதன்பின் வழிவழி வந்த சோழமன்னர்கள் இந்த விழாக் கொண்டாடி உலகெங்கிருந்தும்-ஏன்? – வானலோகத்திலிருந்துகூட அனைவரும் விருந்தினராக வந்து விழாவில் கலந்துமகிழ்வராம்.யாரோ ஒரு சோழ மன்னன் இப்படி விழாநடத்தத் தவறியதால்தான் இந்திரனுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டுப் பூம்புகார் நகரம் கடலுக்குள் மூழ்கும்படி ஆனதாம்.

இவையெல்லாம் தமிழ்த்தொன்மங்கள்.

இங்குக் குறிப்பிட்ட இந்திரனுக்கும் வேதங்களில் குறிப்பிடப்படும் இந்திரனுக்கும் எத்தகைய தொடர்பும் இல்லை. இதனை விரித்துரைக்கப் போனால் இந்தச் செய்திக் குறிப்பு ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரையாகிச் சலிப்பு ஊட்டிவிடும்.

நம் கருத்து என்னவென்றால் சித்திரை முதல்நாள் விழா எடுத்துச் சுற்றமும் நட்பும் சூழ மகிழ்ந்திருப்பதில் எந்தத் தவறும் இல்லை.ஆனால் அப்படிக் கொண்டாடும் நம் வழக்கம் அறிந்து இதனை ஆண்டுப் பிறப்பு எனக் கதைதிரித்தல் தவறு என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டவே விரும்புகிறோம்.

கார்த்திகையை மிகவும் மகிழ்வோடு கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தோம். விளக்குவரிசையுடன் ஒவ்வொரு வீடும் ஒளிமயமாகக் காட்சியளித்துப் புத்தாடை அணிந்து விருந்தினர் வரவேற்றுக் கொண்டாடியகாலம் மலையேறிவிட்டது.

‘கல்யாணம்,கார்த்திகை ‘ என்னும் தொடர்வழக்கும் மறைந்துவிட்டது. அதனைக் களவாடி விளக்கீடு அல்லது வெள்ளணி என்னும் சொல் தீபாவளியாக மாற்றம் பெற்றுப் புதுக்கதை புனைந்து ஐப்பசிக்கு அந்த விழாவை முன்தள்ளியதும் புராணப் புனைவே.

சித்திரையிலே தொடங்குவதாக சோடிக்கப்பட்ட சமற்கிருத ஆண்டுக்கும் தை முதல்நாளில் நாம் கொண்டாடும் தமிழ்ப் புத்தாண்டு அல்லது திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டுப் பிறப்புக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைச் சுருக்கமாகப் பட்டியலிடுகிறேன்.

அதற்கு முன் ஒரு குறிப்பு:

சித்திரையில் கூறப்படும் ஆண்டு -அறுபது ஆண்டுக்கு ஒருமுறை -மீண்டும் சுழற்சியில் வரும்.இது காலக்கணக்குக்கு உதவாது.தையில் தொடங்கும் திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டு சாலிவாகன சகாப்தம் போல,கொல்லம் ஆண்டு போல காலக்கணக்குக்கு உதவும்.

எடுத்துக்காட்டு:

சிலப்பதிகாரம் திருவள்ளுவருக்குப் பின் ஆண்டு (தி.பி.) 231-க்கு உரியது.

நல்வழி பாடிய ஔவையார் காலம் தி.பி.1431

காந்தி பிறந்தது தி.பி.1900.

இது போன்று காலக்குறிப்புக்கு சமற்கிருத ஆண்டு உதவாது.அறிஞர் அண்ணா சௌமிய ஆண்டு பிறந்தார் என்றால் உண்மை.ஆனால் எந்தச் சௌமிய ஆண்டு என எப்படிக் குறிப்பிடுவது?இந்தக் குழப்பத்திற்குக் காரணம் சமற்கிருத ஆண்டு சுழற்சிமுறை ஆண்டு என்பதே.ஆனால் திருவள்ளுவர் ஆண்டு தொடர் ஆண்டு என்பதால் எந்தக் குழப்பமும் இல்லை.

இரண்டுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளைச் சுருக்கமாகப் பட்டியலிட்டுக் காணலாம்.

தைத் திங்களில் தொடங்கும் தமிழ்ப்புத்தாண்டு	சித்திரையில் தொடங்கும் சமற்கிருத ஆண்டு
தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பின்புலமாகக் கொண்டது	புராணக் கதையைப் பின்புலமாகக் கொண்ட்து.
பழமையைப் போக்கிப் புதுமையை வரவேற்பது.(போக்கி > தை)	விழா அயர்தல் மட்டுமே கொண்டது.
அறுவடை கண்டு அகம் மகிழ்வது	இளவேனிற் பருவத்தின் தொடக்கம்
பண்பாட்டு மீட்டுருவாக்கம் கருதித் தமிழறிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டது	சாதகக்கணிப்புக்காகச் சோதிடக் கலைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டது
இந்து,இசுலாமிய,கிறித்தவர்களைச் சமயம் கடந்து இணைப்பது	இந்துக்களில் தமிழ் பேசுவோரில் ஆதிக்கச் சாதியினர் பின்பற்றுவது
அனைவரையும் ஒருங்கிணைப்பது-பெரும்பான்மையினருக்கானது	சிறுபான்மையினருக்கானது.இந்துக்களில் பிறமொழி பேசும் இந்துக்களுக்குத் தனித்தனி ஆண்டுக் கணக்கு.
உழவர், நாட்டுப்புறக் கலைஞர், கைத்தொழிலாளரால் வழிவழியாகப் பின்பற்றப்படுவது. நாட்டுபுறப் பண்பாட்டை அடித்தளமாகக் கொண்டது.	சோதிடர்,புரோகிதர்மட்டுமே போற்றுவது. நகர்மையங் கொண்டது.
உலகத் தமிழரை ஒருங்கிணைப்பது.	தமிழ்நாட்டிலேயே மக்களைப் பிரிக்கும் போக்குடையது.
கிரிகோரியன் ஆண்டுக்கு இணையாக நாம் கண்ட ஆண்டுக்கணக்கு-நமக்கே உரியது.	கடன்வாங்கப்பட்ட ஆண்டுக்கணக்கு
தமிழ்ப்பண்பாட்டுக்கு ஓர் அடையாளமாகத் திகழும் பெரும்புலவர்திருவள்ளுவரைப் போற்ற வழிவகுப்பது	நாரதருக்குப் பிறந்ததாகக் கூறப்படும் அடையாளம்தெரியாதவர்களின் பொருள்விளங்காத பெயர்களைத் தாங்கியது
வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வுசெய்ய வழிகாட்டும் தொடர் ஆண்டுமுறை	மீண்டும் மீண்டும் வரும் சுழற்சி ஆண்டுமுறை
கீழடி காட்டும் தொன்மைமிக்க நாகரிகத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்பது	மொழி,பண்பாடு ஆகியவை குறித்த அடிப்படை ஈடுபாடும் இல்லாதது.

இப்போது உங்களுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்திருக்கும்.

தை முதல் நாள் திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டு தொடங்குகிறது.அது சமய வேறுபாடுகள் இல்லாத புத்தாண்டுப் பிறப்பு.

சித்திரை முதல் நாள் இளவேனில் பருவம் தொடங்குகிறது.

இரண்டுமே நட்பு சுற்றத்துடன் கொண்டாடப்படவேண்டிய தருணங்களே.

ஆனால் வேறுபாட்டைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

------மறைமலை இலக்குவனார்

அண்ணல் அம்பேத்கர்
வடக்கில் உதித்த சமத்துவச் சூரியன்; பலர்
வாழ்வில் கிழக்காய் இருந்த பகலவன்;
வேண்டாததை நீக்கிய சிற்பி;
வேண்டியதைச் சேர்த்த ஓவியர்;
எதிர்காலத்திற்கு ஒளிவிளக்கு;
சமூகம் ஏற்படுத்திய ஏற்றத் தாழ்வைச்
சமப்படுத்திய போராளி;
சாதிக் கொடுமையால் இருண்ட உலகத்தை
ஞானத்தால் விடிய வைத்த விடிவெள்ளி.
----மாண்புமிகு முதல்வர் தளபதியார்

சமத்துவ நாயகன்

---திருமதி. விக்டோரியா, துணை முதல்வர், வித்யா விதையின் கூட்டுப்பள்ளி

மனநலம் நன்குடையர் ஆயினும் சான்றோர்க்கு

இனநலம் ஏமாப்பு உடைத்து. (குறள் 458)

247 ஆண்டுகாலம் அடிமைகளாய் ஆங்கிலேயரிடம் இருந்தோம். அன்னியன் நம்மை ஆள்கிறான் என்பதால் நாடு முழுவதும் பல ஆயிரக்கணக்கான தலைவர்களின் போராட்டத்தால் சுந்தந்திரம் பெறப்பட்டதாம் வெள்ளையனிடமிருந்து என்று கற்றுத் தெரிந்து கொண்டேன் பாடப்புத்தகத்திலிருந்து…!ஆனால் 2500 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தன் சொந்த நாட்டிலேயே அடிமைகளாய், தீண்டத்தகாதவர்களாய், கீழ்சாதி வகுப்பினராய் “சாதி” என்னும் பெயரால் வாழ்ந்த மக்களுக்கு யாரிடம் இருந்து பெறப்பட்டது சுதந்திரம்? யார் பெற்றுத் தந்தது? மனிதனை மனிதனாய் பாகுபாடின்றி

சமத்துவ நோக்கோடு நடத்தவில்லை என்பதை பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டேன் அனுபவத்திலிருந்து…!

இதோ உங்களையும் சிந்திக்க வைக்க முயல்கிறேன், சமத்துவம் பெற்றுத் தந்த நம் சரித்திர நாயகனை சாதியின் நாயகனாக சித்தரிக்கும் நம் இந்தியாவைக் குறித்து.

கார்ல் மார்க்ஸ் பற்றி படியுங்கள் என்றபோது

நீங்கள் யூதனா என்று கேட்கவில்லை,

விலாடிமிர் பற்றி படியுங்கள் என்றபோது

நீங்கள் ரஷ்யனா என்று கேட்கவில்லை,

பிடல் காஸ்ட்ரோ பற்றி படியுங்கள் என்றபோது

நீங்கள் க்யூபனா என்று கேட்கவில்லை,

மார்டின் லூதர் கிங்கைப் பற்றி படியுங்கள் என்றபோது

நீங்கள் நீக்ரோவா என்று கேட்கவில்லை,

ஆனால் தன் வாழ்நாளில் 46 லட்சம் புத்தகங்களை வாசித்த, உலகின் மிகப்பெரிய வடிவிலான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை வடிவமைத்து, 15000 பக்கங்களை எழுதி 55-க்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களை வெளியிட்ட, சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம், பகுத்தறிவு, பொதுவுடைமை போதித்து, காலனி ஆதிக்கத்தை ஒழித்த, பாபா சாஹிப் டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர் அவர்களைப் பற்றி படியுங்கள் என்று சொன்னால்… நீங்கள் தலித் இனத்தவரா?!!! என்று கேட்பது ஏன்?

தன் தாய்நாட்டிலேயே படிக்க வழியில்லாமல் இருக்க இருப்பிடமில்லாமல் செய்கின்ற தொழிலை வைத்து உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்று மனிதனை வேறுபடுதியதும், ஆண் என்றும் பெண் என்றும் வேறுபடுத்தியதும் மதத்தில் உயர்வு தாழ்வு என்று மதம் பிடித்து அலைந்ததும் நம் இந்தியர்கள் தான். காலணி அணியக்கூடாது, கீழ்சாதிப் பெண்கள் மேலாடை அணியக்கூடாது, பொதுக்குளத்தில்

நீரருந்தக்கூடாது, கோவிலுக்குள் நுழையக்கூடாது என்று கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது நம் இந்தியர்களே!

சூத்திரன் கல்வி கற்க அனுமதி இல்லை, உயர்தொழில் செய்யும் அருகதை அற்றவன் என்றது ஆங்கிலேயன் அல்ல! நம் இந்தியனே!

உண்மையை உரக்கச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஆங்கிலேயர்களின் அடக்குமுறை மற்றும் ஆதிக்கப் போக்கைக் காட்டிலும் கொடுமையானது நம் இந்திய நாட்டின் சாதி முறைகளும், அவற்றை உள்ளடக்கிய சடங்குகளும், மூடப்பழக்கங்களும் மற்றும் சமத்துவமற்ற நிலையும்…

இவற்றையெல்லாம் அடியோடு நாட்டிலிருந்து அகற்றி அனைத்து வழிகளிலும் இனம், சாதி, மதம், மொழி, நிறம் வேறுப்பாடற்ற சமத்துவ இந்தியாவை கொடுத்தவர் நம் டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள்.

பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் இந்தியா மன்னராட்சியைப் பின்பற்றிய நாடு. இந்தியர்கள் மட்டுமல்லாது வெளிநாட்டிலிருந்து இந்தியாவில் குடியேறியதோடு அரியணையில் அமர்ந்து அடக்குமுறையான மன்னராட்சியைப் பின்பற்றியவர்கள் பலர்..

கோரி வம்சம், துக்களக் வம்சம், கில்ஜி வம்சம் சையது வம்சம், லோடி வம்சம், சூரி வம்சம், முகாலய வம்சம், பிறகு ஆங்கிலேயர் ஆட்சியெனத் தொடர்ந்து மன்னர்களின் கீழ் மக்கள் கைப்பொம்மைகளாய் மாறுவதையும், ஒவ்வொரு முறையும் இந்தியாவை மற்ற நாடுகள் ஆக்கிரமித்து, அடிமைப்படுத்தியதும், ஒவ்வொரு பிரிவினரின் அடக்குமுறையால் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் மேன்மேலும் அடிமைப்படுதியதும் மன்னராட்சியால்தான் என்பதை உணர்ந்த டாக்டர் அம்பேத்கர் அரிசனம் அரியணை ஏற அரசியலமைப்பை மலரச்செய்தார்.

“எவன் ஒருவன் தன் உரிமைகளை எப்பொழுதும் தற்காத்துக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறானோ! எவன் பொது விமர்சனத்திற்கு அச்சப்படாமல் இருக்கிறானோ! அடுத்தவன் கைப்பாவையாக இல்லாமல் போதிய சிந்தனையும் சுயமரியாதையும்

பெற்று இருக்கிறானோ! அவனே சுதந்திரமான மனிதன் என்பேன்’’ என்று உலகத்திற்குச் சுதந்திரம் என்னும் வார்த்தையின் வலிமையின் உன்னதத்தை உரக்கச் சொன்னவர். நம் நாட்டில் பல்வேறு சாதிகளும், மதங்களும் மொழிகளும் பின்னிப் பிணைந்து நாட்டின் ஒற்றுமை வேறுபட்டுக் காணப்பட்ட நிலையில் “இந்தியாவை யாரும் சொந்தம் கொண்ட முடியாது, இது பல இனக்குழுக்களின் தேசம், அப்படி சொந்தம் கொண்டாடிட வேண்டிய நிலை வந்தால் இந்தியாவின் பூர்வகுடியான தமிழர்களே கொண்டாட முடியும்” என தமிழ் மொழியின் தொன்மையை 1949 ஆம் ஆண்டிலேயே தீர்க்கமாகக் கூறியவர்.

தன் வாழ்நாளின் கடைசி நேரத்தில் “என் இந்திய மக்களுக்காக நான் சாதித்தவைகளெல்லாம் தனி ஆளாக நின்று கொடுமையான துயரங்களையும், முடிவற்ற சிரமங்களையும் கடந்து எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் குறிப்பாக இந்து பத்திரிக்கையிடமிருந்து வந்த அவதூறுகளையும் என் எதிரிகளுக்கு எதிராகப் போராடி பெற்றவையே, என் வாழ்நாளின் இறுதிவரை ஒடுக்கப்பட்ட எனது சகோதரர்களுக்காகவும், பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும், இந்த நாட்டிற்காகவும் எனது பணியைத் தொடர்வேன். என் நாட்டு மக்கள் பயணிக்கும் இந்த ஊர்தியை மிகவும் சிரமப்பட்டே இப்போது இருக்கும் இடத்திற்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறேன், வழியில் வரும் தடைகளையும், மேடு பள்ளங்களையும் பொருட்படுத்தாமல் என் நாட்டு இளைஞர் சமுதாயத்தால் இந்த ஊர்தி முன்னேறிச் செல்லட்டும்.

மாண்புடனும், மரியாதையுடனும் என் மக்கள் வாழ நினைத்தால் இச்சமுதாயத்தில் அவர்கள் கிளர்ந்தெழ வேண்டும். என் மக்களாலும், என் இயக்கத்தினராலும் அந்த ஊர்தியை இழுத்துச் செல்ல முடியாது போனால், அது இப்போது எங்கு நிற்கிறதோ அங்கேயே அதனை விட்டுச் செல்லட்டும். அனால் அதனை எந்த சூழ்நிலையிலும் பின்னோக்கித் தள்ளி விட வேண்டாம்”

அவர் அச்செய்தியால் குறிப்பிட்டது நாட்டில் சாதி, மதம், இனம்,மொழி, வேறுபாடு இல்லாமல் நாடு சமத்துவத்தை பின்பற்றி முன்னேற்ற வேண்டும். இதனை அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினருக்கு மட்டுமே கொடுத்துச் செல்லவில்லை. இந்தியா என்ற

பழம்பெரும் நாடு “இந்தியன் என்ற மானிட சாதியாக மாற வேண்டும்” என்பதே அவரின் நோக்கமும் தாக்கமும்.

“உனக்குப் பெருமை வேண்டுமானாலும், உற்சாகம் வேண்டுமானாலும் பிற மனிதனுக்குத் தொண்டு செய்வதில் போட்டி போடுவதின் மூலம் தேடிக்கொள், இன்று நீ தலை குனிந்து படிப்பதே நாளை தலை நிமிரத்தான்” என்பது தெருவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் படித்துத் தலைநிமிர்ந்தவரின் கூற்று.

ஆனால், அவர் இந்திய நாட்டின் சட்ட மாமேதை என்றும், இந்திய அரசியலமைப்பின் தந்தை என்றும் வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளார். எனினும் அவரது பிறந்தநாளை நாம் எவ்வாறு கொண்டாடுகிறோம்?

நம் சிந்தனையைத் தூண்ட சில நடப்பு நிகழ்வுகளை குறிப்பிடுகிறேன்..

“காந்திக்கு காந்தி ஜெயந்தி, நேருவிற்கு குழந்தைகள் தினம், இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு ஆசிரியர் தினம்” என நாடு முழுதும் கொண்டாடுகிறோம். இவ்விழாகளின் மூலம் மாணவர்களுக்குத் தலைவர்களின் பெருமை, உழைப்பு, தியாகம் கடைசிக்கு பெயர் என்பதை மாணவர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கத் தான் என நானும் அறிவேன்.

ஆனால் அண்ணலின் பிறந்தநாளை மேற்கூறிய நோக்குடன் கொண்டாடப்படுகிறதா? சிந்தியுங்கள்!! தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை அவரின் பிறந்தநாள் என்பதை விட தமிழ் வருடப் பிறப்பு விடுமுறை என்றே பெரும்பாலானோர் கருதுகின்றனர்.

அரசியல் தலைவர்களும், சாதிச் சங்கத்தலைவர்களும் அந்நாளை அவரின் திருவுருவச் சிலைக்கு மாலை அணிவித்துப் பேட்டிகொடுத்துக் கொண்டாடுகின்றனர்.

சட்டம் இயக்கிய சாணக்கியனுக்கு சாதிப் பெயரால் மட்டுமே விழா எடுக்கப்படுகிறது. பல கிராமங்களில் தெருமுனையில் அம்பேத்கரின் சிலை இருப்பின், அது கீழ்ச்சாதி மக்கள் வாழும் இடம் என்றே அடையாளம் காணப்படுகிறது. அவர் ஒரு தலித்தினத் தலைவர் என்றே பெரும்பானையோருக்குத் தெரியும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. ஒருவேளை காந்தி, நேரு,இராதாகிருஷ்ணன் போன்ற தலைவர்கள் மேல்

சாதி, அதனால்தான் நாடுமுழுதும் கொண்டாடபடுகிறார்களோ என்ற சந்தேகம் எழத் தோன்றுகிறது. அவர் அனைத்துச் சமுதாய மக்களுக்காகவும் குரல் கொடுத்தவர் அண்ணல் அம்பேத்கர்.**[உங்கள் குறையைத் தமிழ்நாட்டு முதல்வர் நீக்கிவிட்டாரே]**

அவரின் தொண்டுகள், உழைப்பு, முயற்சி, எழுத்துக்கள், புரட்சி மிக்க கருத்துக்கள், தியாக உணர்வுகள் என அண்ணலின் அனைத்தையும் மாணவர்களுக்கு நாம் எடுத்துரைக்க வேண்டும். இன்றும் நடக்கும் ஏற்றத் தாழ்வுகளை வேரோடு அழிக்க வேண்டும். அழகான மானிட உலகம் பிறக்க வேண்டும். அவர் கூறிய ஊர்தியை நகர்த்த மாணவர்களால் மட்டுமே முடியும்.சாதிக் கேவலத்திலிருந்தே சாதிக்கக் கற்றவனின் வரலாறு ஒவ்வோர் இந்தியக் குடிமகனும்/குடிமகளும் கற்க வேண்டிய பாடம். தன்னை வறுமை தின்று செரித்த போதும் இன்னொருவர் பட்டினிக்கு தன் கல்வியால் உணவு தயாரித்தவன். அவரின் ஆளுமை வெறும் சாதியினால் போற்றி மூடி வைத்துவிட்டதீர்கள். அவர் ஒரு புரட்சியாளர், போராளி, மேதை, வெறும்.. வெறும் இந்த சாதியின் அடையாளமாக மாற்றி விட வேண்டாம்.

"அண்ணல் அம்பேத்கர் வடக்கில் உதித்த சமத்துவ சூரியன்; பலர் வாழ்வில் கிழக்காய் இருந்த பகலவன்; சமூகம் ஏற்படுத்திய ஏற்றத் தாழ்வை, கல்வி, சட்டம், அரசியல் எழுச்சி மூலமாக சமப்படுத்திய போராளி; 'இருட்டறையில் இருக்குதடா உலகம்; சாதி இருக்கிறதென்போனும் இருக்கின்றானே' என்ற புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனுடைய வரிகளைப்போல, சாதிக் கொடுமையால் இருண்ட உலகத்தைத் தன்னுடைய பரந்த அறிவால், ஞானத்தால் விடிய வைத்த விடிவெள்ளி அண்ணல் அம்பேத்கர். அவர் வேண்டாததை நீக்கிய சிற்பி; வேண்டியதைச் சேர்த்த ஓவியர்; அண்ணல் அறிவுச்சுடராய் விளங்கி அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை வகுத்துக்கொடுத்தவர். அவருடைய கருத்துக்கள் ஆழமும், விரிவும் கொண்டவை; எதிர்காலத்திற்கு ஒளிவிளக்கு அது.ஆதிதிராவிடர் மற்றும் பழங்குடியினர் நலத் துறை சார்பாக மாநில அளவிலான உயர்நிலை விழிப்புணர்வு மற்றும் கண்காணிப்புக் குழுக் கூட்டம் நேற்று நடைபெற்றது. அந்தக் கூட்டத்தில் பெரியார் பிறந்தநாளை 'சமூகநீதி நாளாக'அறிவித்தது போல, அண்ணல் அம்பேத்கர் பிறந்த நாளான ஏப்ரல் 14 ஆம் தேதியை 'சமத்துவ நாள்' என்று கொண்டாட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை எழுப்பப்பட்டது.இந்தக் கோரிக்கையை ஏற்று, ஏப்ரல் 14 ஆம் தேதி இனி சமத்துவ நாளாகக் கொண்டாடப்படும் என்றும், சமத்துவ நாள் உறுதிமொழி தமிழகம் முழுவதும் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்றும் மகிழ்ச்சியோடு இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.-கடந்த ஆண்டு சட்டப்பேரவையில் முதல்வர் தளபதியார் அரிமா முழக்கம்